

ΠΑΣΧΑΛΙΟΝ ΜΗΝΥΜΑ ΤΗΣ Α.Θ.Μ. ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ 2007

ΘΕΟΦΙΛΟΣ Γ´

Ἐλέω Θεοῦ Πατριάρχης τῆς Ἁγίας Πόλεως Ἱερουσαλήμ

καί πάσης Παλαιστίνης,

παντί τῷ πληρώματι τῆς Ἐκκλησίας, χάριν καί ἔλεος καί εἰρήνην

ἀπό τοῦ Παναγίου καί Ζωοδόχου Τάφου

τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ.

«Οἱ ἀπ' αἰῶνος, ἐλευθερώθητε· οἱ πεπεδημένοι, ἐξέλθετε· οἱ ἐν τῷ σκότει ἀνακαλύφθητε· ἀφέθητε, οἱ αἰχμάλωτοι, καί τυφλοί, ἀναβλέψατε· ἔγειραι ὁ καθεύδων Ἀδάμ καί ἀνάστα ἐκ τῶν νεκρῶν· ἐπεφάνη γάρ Χριστός ἡ Ἀνάστασις».
(Ἁγ. Ἰω. Δαμασκηνοῦ, ΡΓ 96, 604)

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Σήμερον νικητήριοι ὕμνοι ἀντηχοῦν μυστικῶς ἀφ' ὅλης τῆς κτίσεως, ἐπιγείου καί οὐρανίου, ὀρωμένης καί ἀοράτου, διὰ τήν γενομένην παγκόσμιον καί αἰώνιον νίκην τοῦ Χριστοῦ, ἥτις «ἐφώτισε τά σύμπαντα». Σήμερον, τά οὐράνια, ἡνωμένα ἐν τῇ μιᾷ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ μετὰ τῶν ἐπιγείων, ἀπό κοινοῦ ἀγάλλονται διὰ τό Πάσχα τό πάντερπνόν τε καί πανσεβάσμιον· διότι διὰ τοῦ Χριστοῦ «μία ποίμνη γέγονεν ἀγγέλων καί ἀνθρώπων». Σήμερον, αἱ δυνάμεις τοῦ σκότους, τοῦ θανάτου καί τῆς ἁμαρτίας, ὀριστικῶς καταργηθεῖσαι ἐν Ἰησοῦ Χριστῷ καί διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, κεῖνται τρόπαια τοῦ Βασιλέως τῶν ὅλων, τοῦ ὄντος Α καί Ω, ἀρχῆς καί τέλους (**Ἀποκ. 22, 13**), δι' οὗ τά πάντα ἐγένετο καί ἧ τά πάντα γόνυ κάμψει, ἐπουράνιά τε καί ἐπίγεια καί καταχθόνια (**Φιλ. 2, 12**), κατὰ τήν ἐνέργειαν τοῦ δύνασθαι αὐτόν καί ὑποτάξαι τῷ Θεῷ Πατρί τά πάντα (**Φιλ. 3, 21**).

Ἡ νίκη αὕτη δέν εἶναι ἀντιληπτή οὔτε ὁρατή τοῖς μή ἀναγεγεννημένοις διὰ τοῦ λουτροῦ τῆς ἐν Χριστῷ παλιγγενεσίας καί πνευματικῆς ἐργασίας ἐν τῷ μυστικῷ ἀμπελῶνι καί ὁρατῷ Σώματι τοῦ Χριστοῦ, τῇ Ἐκκλησίᾳ· καθίσταται ὅμως αἰσθητή τοῖς πιστοῖς, καθ' ὃ μέτρον, πρὸς χάριν τοῦ Χριστοῦ «*συμπάσχομεν, ἵνα καί συνδοξασθῶμεν*» (**Ρωμ. 8, 17**). Οὕτως, οἱ εἰς Χριστόν πιστεύοντες, διὰ τῆς δυνάμεως τῆς πίστεως εἰς τόν Ἀναστάντα καί τῆς ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι συμμετοχῆς εἰς τόν Σταυρόν καί τήν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ, τρόπῳ συμμετοχῆς εἰς τὰ Ἁγια Μυστήρια καί ἐφαρμογῆς τῶν τοῦ Χριστοῦ ἐντολῶν, προβαίνουν σιν «*ἀπό δόξης εἰς δόξαν, καθάπερ ἀπό Κυρίου Πνεύματος*» (**Β' Κορ. 3, 18**), μή ἐμποδιζόμενοι ὑπὸ ἐξωτερικῶν ἐμποδίων, ἀλλ' ἀπολαύοντες τῆς ὑπὸ Χριστοῦ ἐνεργουμένης ἐν τῷ ἔσω ἀνθρώπῳ ἐλευθερίας, ἔναντι τῶν πάλαι δεσμῶν τῆς θρησκευτικῆς πλάνης καί τῆς ἐμπαθοῦς βιοτῆς. Ταύτην τήν ἡμέραν προεκελάδει χαρμονικῶς ὁ Προφήτης Δαυίδ, λέγων ἐκ προσώπου τοῦ Χριστοῦ, «*οὐκ ἐγκαταλείψεις τὴν ψυχὴν μου εἰς ἄδην, οὐδὲ δώσεις τὸν ὄσιόν σου ἰδεῖν διαφθοράν· ἐγνώρισάς μοι ὁδοὺς ζωῆς· πληρώσεις με εὐφροσύνης μετὰ τοῦ προσώπου σου, τερπνότητες ἐν τῇ δεξιᾷ σου*»

εἰς τέλος» (**Ψαλμ. 15, 10.11**). Οὕτω, καθώς λέγει ὁ ἅγιος πατήρ ἡμῶν Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ἐπὶ τῇ Ἑορτῇ τῆς Ἀναστάσεως, «ἔξεστι καὶ ἡμῖν, ἐάν θέλωμεν, αὐξῆσαι, καὶ τὴν δοθεῖσαν ἡμῖν χάριν μεγαλῦναι [τὴν] διὰ τοῦ βαπτίσματος· αὖξεται δέ δι' ἔργων ἀγαθῶν, καὶ λαμπροτέρα γίνεται καὶ φαιδρότερον ἡμῖν παρέχει τό φῶς» (**PG 50, 442**).

Ἡ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἡμῶν, καταγγέλλουσα καὶ εὐαγγελιζομένη ὡς ἑαυτῆς κρηπίδα «*Ἰησοῦν καὶ τὴν Ἀνάστασιν*» (**Πράξ. 17, 18**), προβάλλει ἑαυτήν, τό Σῶμα τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ, ὡς τὴν ἐλπίδα τῆς ἀνθρωπότητος, εἰς τό ὁποῖον Σῶμα ἡ ἀνθρωπότης ἐγκεντριζομένη καὶ χάριτι Χριστοῦ, δυνάμει δέ τοῦ Ἁγίου καὶ Ζωαρχικοῦ Πνεύματος, μεταβαλλομένη ἀπὸ ἀγριελαίου εἰς καλλιέλαιον, δικαιούται, ἀγιάζεται, φωτίζεται καὶ θεοῦται, ὑπερβαίνουσα τὰ φυσικά μεταπτωτικά ὅρια τῆς φθορᾶς, τῆς θνητότητος καὶ τῆς ἀπέλpidος ἀμαρτίας. Ἐν γάρ τῳ Ἀναστάντι Χριστῳ ἐπελύθη ὁριστικῶς τό ἀνθρωπίνως ἄλυτον καὶ ἄφευκτον τοῦ θανάτου καὶ τοῦ Ἄιδου τοῦ παμφάγου, τοῦ πάλοι τιτρώσκοντος ἀνεξαίρετως δικαίους καὶ ἀδίκους· «*ποῦ σου θάνατε, τό κέντρον; Ποῦ σου Ἄιδη, τό νῆκος;*» (**Ρωμ. 15, 55**). Διότι «*κατεπόθη*», σοῦ στένοντος, «*τό κράτος, καὶ ὤνπερ ἐβασίλευας ἐστέρησαι, οὐς δέ κατέπιες ἰσχύσας, πάντα ἐξήμεσας· ἐκένωσε γάρ τούς τάφους ὁ Σταυρωθεὶς, οὐκ ἰσχύει τοῦ θανάτου τό κράτος*».

Σήμερον, καθώς ἀνατέλλει «*αὐτή ἡ τῆς ἁγίας Κυριακῆς λαμπρά καὶ φαεσφόρος ἡμέρα, ἐν ἧ τὸ ἄκτιστον φῶς σωματικῶς ἐκ τοῦ Τάφου πρόεισιν, ὡς Νυμφίος ὠραῖος τῳ κάλλει τῆς Ἀναστάσεως*», κατὰ τόν ἅγιον Πατέρα ἡμῶν Ἰωάννην τόν Δαμασκηνόν (**PG 96, 628**), τὰ εὐαγγέλια τῆς ἐν Χριστῳ ἀνακαινίσεως καὶ σωτηρίας τῆς ἀνθρωπότητος περιάγουσι τῆς γῆς τὰ πέρατα, ὁ δέ ἱστορικός χρόνος εἰς τό ἐξῆς ἐνοποιεῖται, καθώς «*ἡμέρα τῇ ἡμέρα*» ἐγγίζει ὁ ἀπαρτισμός τῆς ὀγδοάδος, ἡ ἔλευσις τῆς ἐν Χριστῳ καθολικῆς Ἀναστάσεως καὶ Δευτέρας ἐπιφανοῦς τοῦ Κυρίου Παρουσίας, ἀνακαινίσεως δέ τοῦ σύμπαντος κόσμου, ἧς ἡ ἀπαρχὴ ὁ σήμερον Ἀναστάς ἐκ τοῦ Παναγίου Τάφου, οὗ τὴν διαφύλαξιν ἡ Ἀγιοταφίτικὴ Ἀδελφότης παρὰ θεοῦ ἐμπεπιστεύμεθα, καὶ ἐξ Ἱερουσαλήμ Ἀνατείλας Χριστός ὁ ἀληθινὸς θεὸς ἡμῶν.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου καὶ ἡ ἀληθὴς ἐν Χριστῳ ζωὴ τῶν πιστῶν, ἀποτελοῦσι σημεῖον ἀναφορᾶς καὶ ἐλπίδος δι' ὅλην τὴν ἀνθρωπότητα· διότι ἐν τῳ Χριστῳ «*σφόδρα δοξασθῶμεθα, ἐν εὐτελείᾳ τὴν δόξαν Κυρίου κατοπτριζόμενοι*», ἀρκεῖ, ἵνα ἡ πολιτεία τῶν Χριστιανῶν κοσμηται διὰ τῶν ἐν Χριστῳ ἔργων, καὶ ἵνα «*παντοδαπῶν ἀρετῶν τὰς λαμπάδας ἑαυτῶν ἐμπιπλῶμεν, καὶ τῳ ἐλαίῳ τῆς εὐποιίας [καὶ ἐλεημοσύνης] ταύτας ἀφθόνως ἀρδεύωμεν καὶ τῳ φωτιστικῳ πυρί τῆς Ὁρθοδόξου ἀνάπτωμεν Πίστεως*». Οὕτω θὰ ὑπερβαίνωμεν ἀσφαλῶς τὰς περὶ κύκλῳ δοκιμασίας, αἱ ὁποῖαι ἰδιαιτέρως πλήττουν τόν πολυπαθὴ ἡμῶν Ἅγιον τοῦτο Τόπον, ἀλλὰ καὶ σύμπασαν τὴν ἀνθρωπότητα. «*Εἴ τις, λοιπόν, εὐσεβὴς καὶ φιλόθεος, ἀπολαύτω τῆς καλῆς ταύτης καὶ φαιδρᾶς πανηγύρεως· πάντες ἀπολαύσατε τοῦ πλούτου τῆς χρηστότητος· Ἀνέστη Χριστός καὶ ζωὴ πολιτεύεται, ἐφάνη δέ ἡ κοινὴ Βασιλεία. Αὐτῳ ἡ δόξα καὶ τό κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν*».

Χριστὸς Ἀνέστη!

Μετά Πατρικῶν Εὐχῶν καί Πατριαρχικῶν Εὐλογιῶν,

Διάπυρος πρὸς Κύριον Εὐχέτης,

ΘΕΟΦΙΛΟΣ Γ΄

Πατριάρχης Ἱεροσολύμων